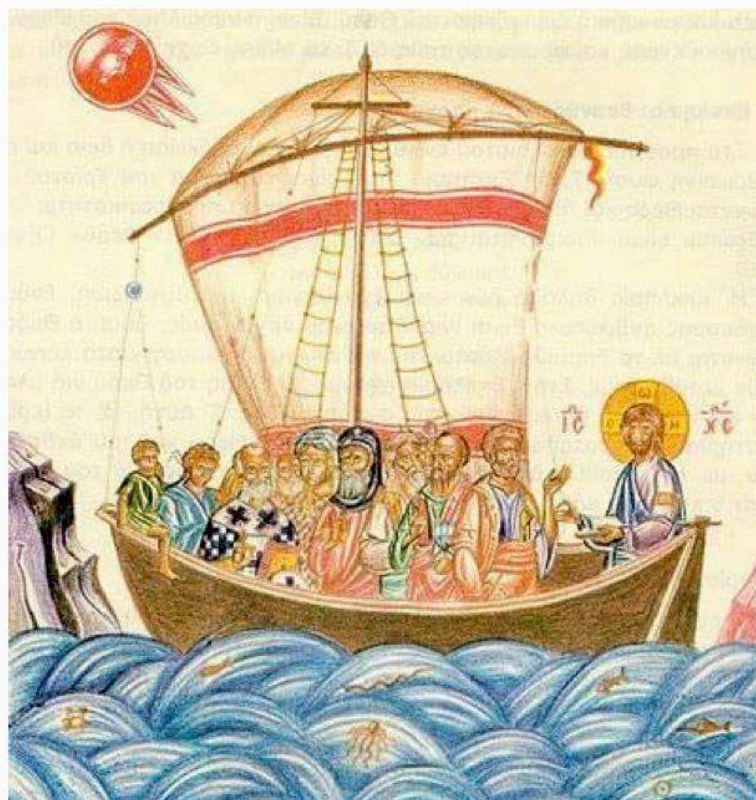


ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ & ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΝΕΟΤΗΤΟΣ



«Ὑμῖν γάρ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακράν, ὅσους ἂν
προσκαλέσεται Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν» (Πράξ. 2,39)

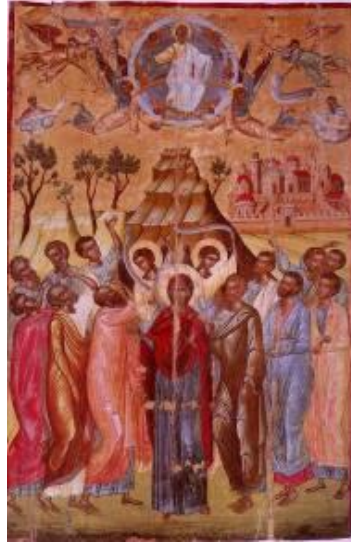
ΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ!

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΒΟΗΘΗΜΑ
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 2011-2012



ΚΕΡΚΥΡΑ 2011

Σκοπός της ζωής μας να ζούμε όπως μας θέλει ο κόσμος ή όπως μας θέλει ο Θεός;



A. Η Ανάληψη του Χριστού (Πράξ. 1, 1-11)

1 Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην περὶ πάντων, ὦ Θεόφιλε, ὧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν 2 ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς ἀποστόλοις διὰ Πνεύματος ἁγίου οὗς ἐξελέξατο ἀνελεῖσθαι 3 οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὁπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. 4 καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱερουσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς ἣν ἠκούσατέ μου· 5 ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας. 6 οἱ μὲν οὖν συνεληθόντες ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραὴλ; 7 εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὗς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ, 8 ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μου μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. 9 καὶ ταῦτα εἰπὼν βλέπόντων αὐτῶν ἐπήρθη, καὶ νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν. 10 καὶ ὥς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν οὐρανὸν πορευομένου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο παρεστήκεισαν αὐτοῖς ἐν ἑσθήτι λευκῇ, 11 οἱ καὶ εἶπον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν. 12 Τότε ἐπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου ἑλαιῶνος, ὃ ἐστὶν ἐγγὺς Ἱερουσαλὴμ, σαββάτου ἔχον ὁδόν.

Την πρώτη εξιστόρηση ήδη την έκανα, Θεόφιλε, για όλα εκείνα που άρχισε να κάνει και να διδάσκει ο Ιησούς ως την ημέρα που αναλήφθηκε, αφού πρώτα έδωσε εντολές μέσω του Αγίου Πνεύματος, στους αποστόλους που είχε διαλέξει. Σ' αυτούς παρουσιάστηκε ζωντανός μετά το θάνατό του, με πολλές αναμφισβήτητες αποδείξεις, εμφανιζόμενος σ' αυτούς για σαράντα μέρες και μιλώντας τους για τη βασιλεία του Θεού. Συναναστρεφόμενος επίσης μαζί τους, τους παράγγειλε να μην απομακρυνθούν από τα Ιεροσόλυμα, αλλά να περιμένουν την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Πατέρα, την οποία, είπε, ακούσατε από μένα, ότι ο Ιωάννης βάφτισε με νερό, εσείς όμως θα βαφτιστείτε με το Άγιο Πνεύμα πριν περάσουν πολλές μέρες.

Εκείνοι, λοιπόν, αφού μαζεύτηκαν όλοι, τον ρωτούσαν: Κύριε, είναι τώρα ο καιρός που πρόκειται να αποκαταστήσεις τη βασιλεία στον Ισραήλ; Και εκείνος τους είπε: Δεν ανήκει σε σας το δικαίωμα να γνωρίζετε τους συγκεκριμένους χρόνους ή καιρούς, που ο Πατέρας έθεσε στη δική του αποκλειστική εξουσία. Θα πάρετε όμως δύναμη, όταν έρθει το Άγιο Πνεύμα πάνω σας, και θα είστε μάρτυρές μου τόσο στην Ιερουσαλήμ όσο και σε όλη την Ιουδαία και στη Σαμάρεια κι ως τα πέρατα της γης. Μετά που τα είπε αυτά κι ενώ εκείνοι τον έβλεπαν, ανυψώθηκε και μια νεφέλη τον πήρε και τον έκρυψε από τα μάτια τους.

Καθώς, λοιπόν, στέκονταν εκεί κοιτάζοντας στον ουρανό, την ώρα που εκείνος ανέβαινε, ξαφνικά στάθηκαν δίπλα τους δύο άντρες, ντυμένοι στα λευκά, και τους είπαν: Άντρες Γαλιλαίοι, γιατί στέκεστε εκεί με το βλέμμα σας προσηλωμένο στον ουρανό; Αυτός ο ίδιος ο Ιησούς, που αναλήφθηκε από ανάμεσά σας στον ουρανό, θα έρθει με τον ίδιο τρόπο που τον είδατε να ανεβαίνει στον ουρανό. Τότε επέστρεψαν στην Ιερουσαλήμ από το

βουνό που ονομάζεται Όρος των Ελαιών, το οποίο είναι κοντά στην Ιερουσαλήμ, σε μια απόσταση τόσο όση επιτρέπεται να βαδίζουν οι Ιουδαίοι την ημέρα του Σαββάτου.

Β. Ερμηνευτικά Σχόλια

Την πρώτη εξιστόρηση έκανα Θεόφιλε: το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων το έχει γράψει ο ευαγγελιστής Λουκάς απευθυνόμενος σε έναν αξιωματούχο που ονομαζόταν Θεόφιλος. Εξ αφορμής του ερωτήματός του Θεοφίλου για το Χριστό γράφτηκε το Ευαγγέλιο του Λουκά. Όμως, επειδή ο Θεόφιλος ήθελε να μάθει και την συνέχεια της ζωής της Εκκλησίας, ο Λουκάς γράφει τις *Πράξεις*.

Για σαράντα ημέρες: ο Χριστός εμφανιζόταν στους μαθητές Του τόσο για να πιστέψουν την Ανάστασή Του, όσο και για να τους προετοιμάσει για την άνοδό Του στον ουρανό, αλλά και για τον ερχομό του Αγίου Πνεύματος κατά την ημέρα της Πεντηκοστής. Ο Χριστός δεν ήθελε οι μαθητές Του να αισθανθούν ορφανοί, διότι η παρουσία Του στον κόσμο δεν θα σταματούσε επειδή ο ίδιος θα ανέβαινε με την Ανάληψή Του στους ουρανούς.

Να πάνε σε όλα τα μέρη: οι μαθητές ανέλαβαν από το Χριστό μια αποστολή. Να μην αφήσουν μέρος του κόσμου στο οποίο να μην κηρυχθεί η Αλήθεια του Ευαγγελίου, που για την Εκκλησία είναι ο Χριστός. Σημείο του κηρύγματος και της αποδοχής από τους ανθρώπους της πίστης στο Χριστό είναι το βάπτισμα, το οποίο γίνεται στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Αυτό είναι και το όνομα του Τριαδικού Θεού για εμάς τους χριστιανούς. Επομένως, όταν ένα παιδί, όταν ένας άνθρωπος βαφτίζεται, αποδέχεται την πίστη στο Χριστό και εντάσσεται στη ζωή της Εκκλησίας.

αν επρόκειτο να αποκαταστήσει την βασιλεία του Ισραήλ: οι Απόστολοι, καθώς δεν είχαν λάβει το Άγιο Πνεύμα, νόμιζαν ότι ο Χριστός θα έφευγε από αυτή την γη, για να ξαναέρθει και να γίνει βασιλιάς του Ισραήλ, δίνοντας στους Εβραίους την ελευθερία από τους Ρωμαίους. Όμως ο Χριστός σταυρώθηκε για να φέρει σε όλους τους ανθρώπους την ελευθερία από το κακό και την αμαρτία και όχι να περιοριστεί σε ένα επίγειο βασίλειο. Γι' αυτό και τους λέει ότι δεν είναι αρμοδιότητά τους να ασχολούνται με το πώς θα έρθει το μέλλον στον κόσμο. Έργο τους είναι να δίδουν μαρτυρία για τη δική Του παρουσία στον κόσμο.

Άρχισε να ανεβαίνει προς τον Ουρανό: ο Χριστός έφυγε από την γη για να ανέβει στον ουρανό, για να επιστρέψει κοντά στον Πατέρα Του. Το σύννεφο που τον σκέπασε ήταν το Άγιο Πνεύμα. Ο Χριστός ανέβασε έτσι την ανθρώπινη φύση σε μιαν άλλη διάσταση, αυτή την ουράνια. Ο κάθε άνθρωπος λοιπόν μπορεί να ανέβει στον ουρανό και να ζήσει με το Θεό. Αυτός είναι ο Παράδεισος, αυτός είναι ο δρόμος της Εκκλησίας.

Δύο άντρες ντυμένους στα λευκά: οι άγγελοι ήταν αυτοί, οι οποίοι προέτρεψαν τους μαθητές να γυρίσουν στα Ιεροσόλυμα και να περιμένουν εκεί τον ερχομό του Αγίου Πνεύματος. Ο άνθρωπος δεν ανεβαίνει στον Θεό αν δεν έχει το Άγιο Πνεύμα. Και αυτό το ζούμε στην Εκκλησία. Παράλληλα, τους είπαν ότι ο Χριστός, όπως ανέβηκε στον ουρανό, έτσι θα επιστρέψει στη γη με την Δευτέρα Παρουσία.

Την Ανάληψη του Χριστού και της ανθρώπινης φύσης στο πρόσωπό Του (ο Χριστός Θεάνθρωπος) τη γιορτάζουμε την Πέμπτη, σαράντα ημέρες μετά το Πάσχα.

Γ. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος για την Ανάληψη του Χριστού

Κατά το γεγονός της Αναλήψεως, πραγματοποιήθηκε στην πράξη η συμφιλίωση του Θεού με το ανθρώπινο γένος. Διαλύθηκε η παλιά έχθρα, τελείωσε ο μακροχρόνιος πόλεμος. Κι αυτό συνέβαινε έως τώρα, όχι επειδή μισούσε ο Θεός τον άνθρωπο, αλλά επειδή ο άνθρωπος επιδείκνυε αδιαφορία και αχαριστία. Και τώρα, η αλλαγή δεν έγινε εξαιτίας των δικών μας κατορθωμάτων ή επειδή αλλάξαμε στάση και συμπεριφορά, αλλά λόγω της απροσμέτρητης αγάπης και του ενδιαφέροντος του Θεού...

Τώρα στην Ανάληψη, εμείς που δεν ήμασταν άξιοι να κατοικούμε στον Παράδεισο, εμείς που στο τέλος καταντήσαμε να μην αξίζουμε να ζούμε εδώ στη γη, με αποτέλεσμα να γίνει ο κατακλυσμός και να χαθεί όλο το ανθρώπινο γένος εκτός της οικογένειας του Νώε, εμείς τώρα οι ανάξιοι ανεβαίνουμε στον ουρανό. Τα χερουβίμ, παλαιά, φυλάγανε τον Παράδεισο για να μην μπορούμε ξανά και τώρα εμείς τα υπερβαίνουμε. Η ανθρώπινη φύση, στο πρόσωπο του Χριστού, έτυχε τιμής που δεν έτυχε η φύση των αγγέλων. Ο Θεός έγινε άνθρωπος. Δεν έγινε άγγελος. Ενώθηκε μόνο με την ανθρώπινη φύση. Και οι άγγελοι δεν ζηλεύουν, αντίθετα χαίρονται, διότι χαρά των αγγέλων είναι η προκοπή μας και πόνος τους η εξαθλίωσή μας.

Για την αλλαγή αυτή οφείλουμε ευγνωμοσύνη στον Χριστό. Αυτός έγινε μεσίτης. Ούτε άγγελος, ούτε άνθρωπος, αλλά αυτός ο ίδιος.



Δ. Τι σημαίνει άνοδος του ανθρώπου στο Θεό (Από ένα κείμενο του Μητροπολίτη Ναυπάκτου Ιεροθέου για τον γέροντα Σωφρόνιο)

Τελικά πρέπει να αντιληφθούμε ότι η αμαρτία δεν είναι απλώς η άρνηση του Θεού, δεν είναι απλώς η ανυπακοή στο θέλημα του Θεού, αλλά είναι η διακοπή των σχέσεων μας με τον Θεό, η ασθένεια όλων των δυνάμεων ψυχής και σώματος...Με την μετάνοια, πού είναι ενέργεια του Θεού και συνεργεία του ανθρώπου, επιτυγχάνεται η αντίστροφος προς την αμαρτία κίνηση και πορεία πού είναι η ανάβαση του ανθρώπου από το ψυχολογικό επίπεδο, το επίπεδο των αισθήσεων, στο οντολογικό-πνευματικό επίπεδο.

Αυτή η άνοδος επιτυγχάνεται με δύο τρόπους.

Ο πρώτος τρόπος είναι ο ασκητικός. Πρόκειται για μια προσπάθεια του ανθρώπου να τηρεί το θέλημα του Θεού και να ασκείται στην ζωή του. Είναι, θα λέγαμε, ένας δρόμος πού εμπνέεται περισσότερο από έναν λεγόμενο ψυχολογικό παράγοντα. Δηλαδή, ο άνθρωπος αγωνίζεται να υποβάλει το «πνεύμα» του στην κρίση του Θεού και να τηρεί τις εντολές Του. Έχει μπροστά του ένα όραμα και λέει: «τι θέλει ο Θεός να κάνω στην ζωή μου;». Και αυτό αγωνίζεται να κάνει. Αυτό δηλώνει τον ασκητικό τρόπο ζωής.

Ο δεύτερος τρόπος είναι ο χαρισματικός. Δηλαδή, ενεργεί το Άγιο Πνεύμα μέσα στον άνθρωπο και τότε ο άνθρωπος εν Αγίω Πνεύματι βλέπει την εσωτερική του ακαταστασία, βλέπει τα πάθη τα όποια υπάρχουν μέσα του. Ο άνθρωπος τότε αισθάνεται την πνευματική του φτώχεια και μετανιώνει.

http://www.zoiforos.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=498&Itemid=29



Ε. Ποιο είναι το νόημα της ζωής μας; (από το περιοδικό Focus)

Άλλος βάζει στόχους στη ζωή του και πασχίζει να τους φτάσει κι άλλος αυτοσχεδιάζει. Κανείς δεν αρκείται απλά στο να επιβιώνει. Το παιχνίδι σταματά όταν η ζωή μας παύει να έχει νόημα. Όμως πώς αποκτά νόημα;

Ακόμα και τα ψάρια μέσα στο ενυδρείο, στην ταινία των Μόντι Πάιθονς *Το Νόημα της Ζωής*, ασχολούνται μ' αυτό το θέμα, όπως όλοι οι φιλόσοφοι από καταβολής κόσμου. Γιατί; Στην πορεία της ζωής μας άλλοτε είμαστε ευχαριστημένοι και νιώθουμε περήφανοι για τα κατορθώματά μας κι άλλοτε χάνουμε το ενδιαφέρον μας και πέφτουμε σε βαθιά πελάγη ανίας ή δυστυχίας. Τότε όλα μάς φαίνονται μάταια και η ζωή δεν έχει κανένα νόημα.

Πώς αποκτά νόημα η ζωή μας; Ποια κίνητρα μας ωθούν σε δράση; Πότε νιώθουμε ικανοποιημένοι από τον εαυτό μας; Γιατί δεν τα παρατάμε στην πρώτη αναποδιά αλλά εξακολουθούμε να κάνουμε σχέδια για το μέλλον και

ονειρευόμαστε κάτι καλύτερο για μας και τους γύρω μας; Στις σελίδες που ακολουθούν αναζητάμε όλες τις πιθανές απαντήσεις στο ερώτημα "Ποιο είναι το νόημα της ζωής μας" και σας παρουσιάζουμε τις απόψεις κορυφαίων φιλοσόφων, ψυχολόγων και επισκεπτών του διαδικτυακού τόπου focusmag.gr.

Γνώθι σαυτόν

Διατρέχοντας μέσα στο χρόνο τη σκέψη των φιλοσόφων, μπορούμε να διακρίνουμε τέσσερα είδη απαντήσεων. Για κάποιους η ζωή δεν έχει κανένα σκοπό, είμαστε εδώ κατά τύχη, οπότε αξίζει να χαϊρόμαστε μέχρι να πεθάνουμε. Κάποιοι άλλοι πιστεύουν ότι η ζωή αποκτά νόημα ανάλογα με το πώς συμπεριφέρεται ο άνθρωπος· πρέπει να ζούμε ηθικά, σεβόμενοι τους άλλους.

Άλλοι διακρίνουν τον υπέρτατο στόχο στη σχέση του ανθρώπου με το Θεό· ζωή σημαίνει να χτίζεις κάτι για σένα και τους άλλους ακολουθώντας το θείο σχέδιο.

Τέλος, κάποιοι θεωρούν ότι καθένας από μας πρέπει να ανακαλύψει εκείνο το στόχο ζωής που θα του δώσει εσωτερική ικανοποίηση. Για τον Σωκράτη σκοπός της ζωής ήταν το "γνώθι σαυτόν". Μόνο όποιος το γνωρίζει είναι πραγματικά ευτυχής. Ο Αριστοτέλης πιστεύει ότι σκοπός της ζωής είναι η τελειοποίηση της ανθρώπινης φύσης. Πώς μας φαίνονται αυτές οι σκέψεις; Μάλλον άβολες, σε σχέση με τον τρόπο με τον οποίο ονειρεύονται οι περισσότεροι άνθρωποι να ζήσουν τη ζωή τους σήμερα.

Να ζούμε σαν ήρωες

Για το Γερμανό φιλόσοφο Ιμάνουελ Καντ (1724-1804) ο άνθρωπος πρέπει να καθοδηγείται από τους παγκόσμιους ηθικούς νόμους. Ο Άρθουρ Σοπενάουερ (1788-1860) είναι πιο πεσιμιστής. Σύμφωνα μ' αυτόν, ζωή σημαίνει να προχωράμε προς κάτι που δεν μπορούμε να φτάσουμε, συνεπώς δεν υπάρχει σκοπός.

Ο χριστιανισμός, αντίθετα, βλέπει τη ζωή υπό το πρίσμα της αιωνιότητας. Για να δανειστούμε τα λόγια του Τολστόι, "το να αγαπάει κανείς τη ζωή θα πει να αγαπάει το Θεό". Από την επικράτησή του και μετά, ο χριστιανισμός επηρέασε όλη τη δυτική σκέψη, ακόμα κι αυτή των άπιστων φιλοσόφων.

Ο συγγραφέας Φραντς Κάφκα υποστηρίζει: "Ακόμα κι αν ο Θεός δεν υπάρχει, η αξιοπρέπειά μας ως άνθρωποι ορίζει να συμπεριφερόμαστε σαν να υπήρχε».

Οι βιολόγοι

Σύμφωνα με τους βιολόγους, ο σκοπός της ανθρώπινης ζωής είναι μόνο ένας: να βρεθούμε στις ευνοϊκότερες δυνατές συνθήκες ώστε να ικανοποιήσουμε τις βασικές μας ανάγκες (τροφή, ύπνο, αναπαραγωγή κ.λπ.). Δε διαφέρει από εκείνον που καθοδηγεί τα ένστικτα των ζώων και αποτελεί το κλειδί με το οποίο εξηγείται η τάση για πρωτιά σε διάφορους τομείς (εργασία, σπορ, οικογένεια): το κυνήγι της επιτυχίας ως το μυστικό για να είμαστε ικανοποιημένοι με τον εαυτό μας, άρα ευτυχισμένοι.

Τροφή και αγάπη

Ο Αμερικανός ψυχολόγος Άμπραμ Μάσλοου (1908-1970) συμφωνεί ότι τελικός στόχος του ανθρώπου είναι η αυτοπραγμάτωση, η ικανοποίηση των βασικών του αναγκών. Ανάλογα με το πόσο ουσιαστικές είναι για την επιβίωση, οι ανάγκες αυτές ιεραρχούνται σε μια πυραμίδα η οποία ξεκινά από τις σωματικές και συναισθηματικές ανάγκες (τροφή, αγάπη, αναγνώριση) για να καταλήξει στις γνωστικές και αισθητικές (περιέργεια, εξερεύνηση, ομορφιά).

Η νέα θρησκεία

Ο Γερμανός ψυχαναλυτής και κοινωνικός φιλόσοφος Έριχ Φρομ (1900-1980), περιγράφοντας τη σύγχρονη καταναλωτική εποχή όπου η ικανοποίηση των υλικών αναγκών έχει γίνει ο κυρίαρχος στόχος των ανθρώπων, τονίζει: "Ο Homo consumens (καταναλωτικός άνθρωπος) ζει με την ψευδαίσθηση της ευτυχίας, ενώ ασυνείδητα υποφέρει από ανία και παθητικότητα. Μπερδεύει την έξαψη και τον εντυπωσιασμό με τη χαρά και την ευτυχία, την υλική άνεση με τη ζωντάνια. Η ικανοποίηση της απληστίας γίνεται το νόημα της ζωής και η επιδίωξή της η νέα θρησκεία".

Χωρίς νόημα;

Ο Όσβαλντ Σπένγκλερ (1880-1936), συγγραφέας του έργου *Η Παρακμή της Δύσης*, υποστηρίζει ότι η ζωή δεν έχει νόημα και ότι το περισσότερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να προσπαθήσουμε να μην κατασπαράζουμε ο ένας τον άλλο. Και ο Λούντβιχ Βιτγκενστάιν (1889-1951) θεωρεί ότι το ερώτημα για το νόημα της ζωής είναι απαράδεκτο. Γιατί "γι' αυτό για το οποίο δεν μπορούμε να μιλήσουμε καλύτερα να σιωπούμε" τόνισε. Και ο Ντοστογιέφσκι συμπληρώνει: "Η ζωή είναι πιο σημαντική από το νόημά της".

<http://www.focusmag.gr/articles/view-article.rx?oid=53302>

ΣΤ. Ένας αλλιώτικος σκοπός ζωής



Οι Yawns είναι μόδα, όμως δεν μπορούν όλοι να την ακολουθήσουν! Δεν έχει καμία σχέση με τα ρεύματα της μουσικής, τα μαλλιά ή το ντύσιμο! Παρ' όλα αυτά, είναι πραγματικά θέμα lifestyle! Δύο είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις για να γίνει κάποιος Yawn. Πρώτον, να βοηθάει στην πράξη ανθρώπους που έχουν ανάγκη ή να κάνει ακτιβισμό για τη διάσωση του πλανήτη και, δεύτερον, να είναι πλούσιος! Ο χαρακτηρισμός άλλωστε Yawn προέρχεται από τα αρχικά των λέξεων Young And Wealthy but Normal, δηλαδή Νέοι, Πλούσιοι αλλά και Συνηθισμένοι (τύποι)!

Η διαφορά των Yawns από τα άλλα πλουσιόπαιδα είναι ότι δεν ακολουθούν το lifestyle των πλουσίων και δεν ξοδεύουν όσα τους επιτρέπουν οι καταθέσεις τους. Έχουν βάλει σκοπό της ζωής τους να βοηθήσουν όποιον έχει ανάγκη και κυρίως το περιβάλλον που ασθμαίνει! Οι Yawns συνεισφέρουν όχι μόνο οικονομικά αλλά κυρίως με ακτιβισμό, ακολουθώντας έναν τρόπο ζωής πολύ διαφορετικό από αυτόν που έχουν συνήθως τα απανταχού πλουσιόπαιδα του πλανήτη. Δεν σπαταλάνε άσκοπα το χρήμα τους, όχι γιατί δεν μπορούν ή γιατί είναι τσιγκούνηδες, αλλά γιατί βρίσκουν ότι ο υπερκαταναλωτισμός φταίει για όλα και θέλουν να χτυπήσουν το κακό στη ρίζα του! Οργανώνουν τη ζωή τους σαν να είναι απλοί, καθημερινοί άνθρωποι, που ξοδεύουν όσο το δυνατόν λιγότερα, βάζοντας πρόγραμμα και σκοπό. Αντί για πανάκριβα αυτοκίνητα χρησιμοποιούν υβριδικά οχήματα που δεν είναι glam, βοηθούν πολύ όμως στην εξοικονόμηση ενέργειας! Οι Yawns άλλωστε σιχαίνονται τη φιγούρα! Χαρακτηριστικό παράδειγμα, ο 37χρονος εκατομμυριούχος Ρικ Γουέμπρινγκ, ο οποίος έχει βάλει πλαφόν στον εαυτό του να ξοδεύει μέχρι πενήντα χιλιάδες δολάρια τον χρόνο. Για τα δεδομένα του Σαν Φρανσίσκο όπου ζει, δεν πεινάει αλλά δεν του περισσεύουν κιόλας! Στα εντυπωσιακά στοιχεία που απαρτίζουν την καθημερινότητα του Ρικ Γουέμπρινγκ είναι ότι δεν έχει τηλεόραση, γιατί ξοδεύει άσκοπα ενέργεια. Αγαπημένη του συσκευή είναι το MP3 player του, το οποίο δεν κάνει πάνω από είκοσι δολάρια. Συνήθως οδηγεί ποδήλατο αλλά για τις μακρινές αποστάσεις έχει ένα υβριδικό αυτοκίνητο. Τα περισσότερα από τα τρόφιμα που αγοράζει προέρχονται από τοπικές γεωργικές αγορές. Το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του, το οποίο αβγατίζει λόγω τόκων, το μοιράζει σε διάφορες περιβαλλοντικές οργανώσεις. Σκοπός του είναι να ζει ο ίδιος και ευχή του να ζουν και οι άλλοι «μια ζωή χαμηλών εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα»! Ρούχα δεν αγοράζει συχνά. Έχει άλλωστε πολλά. Από κοινωνιολογικής άποψης, οι Yawns ήταν αναμενόμενοι! Σε κάθε δράση υπάρχει αντίδραση. Στην κοινωνία της υπερκατανάλωσης είναι λογικό να υπάρξει μια εκ διαμέτρου αντίθετη άποψη, η οποία λόγω της εξαιρετικά επικίνδυνης πορείας που ακολουθεί το περιβάλλον φαντάζει ακόμη πιο έντονα. Ο δρ David Grusky από το Πανεπιστήμιο του Στάνφορντ υποστηρίζει πως τα κοινωνικά φαινόμενα επαναλαμβάνονται. Ενώ στην υποδούλωση των υλικών απολαύσεων ήταν και το κίνημα των χίπις, αλλά τότε τα πράγματα για τον πλανήτη δεν διαγράφονταν με τόσο μελανά χρώματα. Σήμερα, η ανησυχία του κόσμου είναι μεγάλη. Ο καθηγητής Κοινωνιολογίας δεν αποκλείει στο μέλλον τα φαινόμενα τύπου Yawns να ενταθούν και να υπάρξει μια μαζική άρνηση στα υλικά αγαθά! Πρόσφατη έρευνα στη Βρετανία έδειξε πως υπάρχει μεγάλη αύξηση των Yawns στους κόλπους αρκετών παραδοσιακά πλούσιων οικογενειών. Η ανησυχία τους για το περιβάλλον τους κάνει λιγότερο καταναλωτικούς, ενώ προτιμούν να δίνουν τα χρήματά τους για φιλανθρωπικούς σκοπούς.

<http://www.espressonews.gr/default.asp?pid=79&la=2&artid=1209784&catid=11>



Ζ. Γιατί πηγαίνουμε στο σχολείο;

Γιατί πηγαίνουμε στο σχολείο; Λέγοντας σχολείο εννοώ όλη την κλίμακα της εκπαίδευσης. Γιατί μαθαίνουμε διάφορα πράγματα, γιατί περνάμε εξετάσεις και συγκρινόμαστε ο ένας με τον άλλον; Για να πάρουμε καλύτερους βαθμούς; Τι σημαίνει αυτή η λεγόμενη εκπαίδευση και για ποιο λόγο γίνεται όλη αυτή η ιστορία; Είναι απλώς για να περνάμε τις εξετάσεις και μετά να βρούμε καμιά δουλειά; Δεν θα έπρεπε ο ρόλος του σχολείου να είναι το να μας προετοιμάσει όσο είμαστε νέοι να κατανοήσουμε το σύνολο της διαδικασίας της ζωής; Το να 'χεις μια δουλειά για να κερδίζεις το ψωμί σου είναι σίγουρα απαραίτητο, αλλά αυτό είναι το παν στη ζωή; Μόνο γι' αυτό πάμε σχολείο;

Σίγουρα η ζωή δεν είναι απλώς το να κάνεις κάποια δουλειά· η ζωή είναι κάτι εκπληκτικά πλατύ και βαθύ, είναι ένα μεγάλο μυστήριο, ένα αχανές πεδίο μέσα στο οποίο εκπληρώνουμε το σκοπό μας ως ανθρώπινα πλάσματα. Αν απλώς προετοιμαζόμαστε για να κερδίζουμε το ψωμί μας, θα χάσουμε όλο το νόημα της ζωής· και το να κατανοήσει κανείς τι είναι η ζωή, νομίζω ότι είναι πολύ πιο σημαντικό από να προετοιμάζεται στο σχολείο, απλώς για εξετάσεις και να γίνει πολύ καλός στα μαθηματικά, στη φυσική ή σ' όποιο μάθημα θέλετε.

Και τι σημαίνει ζωή; Δεν είναι η ζωή κάτι εκπληκτικό; Δεν είναι τα πουλιά, τα λουλούδια, τα ανθισμένα δένδρα, ο ουρανός, τα άστρα, τα ποτάμια, οι θάλασσες με τα ψάρια τους – όλα αυτά είναι η ζωή. Ζωή είναι και ο φτωχός και ο πλούσιος· ζωή είναι ο ασταμάτητος πόλεμος ανάμεσα σε ομάδες, χώρες και έθνη· ζωή είναι η σκέψη· ζωή είναι αυτό που ονομάζουμε θρησκεία και είναι επίσης τα λεπτά, κρυφά πράγματα του νου – οι επιθυμίες, οι φιλοδοξίες, τα πάθη, οι φόβοι, οι προσδοκίες και τα άγχη. Όλα αυτά και πολύ περισσότερα ακόμα, είναι η ζωή, αλλά συνήθως στο σχολείο προετοιμαζόμαστε για να κατανοήσουμε μόνο κάποια μικρή γωνιά της ζωής. Περνάμε διάφορες εξετάσεις, βρίσκουμε κάποια δουλειά, παντρευόμαστε, κάνουμε παιδιά και μετά γινόμαστε όλο και πιο πολύ σαν μηχανές. Συνεχίζουμε να είμαστε γεμάτοι φόβους, άγχη, δηλαδή: να φοβόμαστε τη ζωή!

Ποιος, λοιπόν, θα έπρεπε να είναι ο ρόλος του σχολείου; ...

... Η ζωή είναι πραγματικά πολύ όμορφη, δεν είναι αυτό το άσχημο πράγμα που την έχουμε καταστήσει· και μπορείς να εκτιμήσεις τον πλούτο της, το βάθος της, την εκπληκτική ωραιότητά της, μόνο όταν επαναστατείς ψυχολογικά – το τονίζω: ψυχολογικά – εναντίον των πάντων, έτσι ώστε να μην προσαρμόζεσαι, να μην υποτάσσεσαι, να μην μιμείσαι, αλλά να ανακαλύπτεις εσύ ο ίδιος, ως ένας απλός άνθρωπος τι είναι Αλήθεια. Είναι πολύ βολικό και εύκολο να συμμορφώνεσαι με αυτά που σου λέει η κοινωνία ή οι γονείς σου ή οι καθηγητές σου. Αυτός είναι ένας εύκολος και ασφαλής τρόπος για να επιβιώνει κανείς, αλλά δεν είναι ζωή, γιατί αυτό έχει μέσα του φόβο, φθορά, νέκρωμα. Να ζεις σημαίνει να ανακαλύπτεις ο ίδιος τι είναι αλήθεια, κι αυτό μπορείς να το κάνεις μόνο όταν υπάρχει ελευθερία, όταν υπάρχει αδιάκοπη εσωτερική επανάσταση μέσα σου. Αλλά, δεν μας ενθαρρύνουν να το κάνουμε αυτό από παιδιά· κανένας δεν μας λέει να αμφισβητούμε την προκάτ γνώση, γιατί αν επαναστατήσουμε σε ένα τέτοιο εσωτερικό επίπεδο θα γίνουμε από παιδιά επικίνδυνοι για καθετί που είναι ψεύτικο.

Οι γονείς μας και η κοινωνία θέλουν να ζήσουμε με ασφάλεια και εμείς επίσης μεγαλώνοντας θέλουμε να ζούμε με ασφάλεια. Αλλά αυτό που γενικώς εννοείται με την «ασφάλεια» είναι μια ζωή γεμάτη μίμηση κι επομένως φόβο. Και ξέρετε τι εκπληκτικό πράγμα που θα ήταν να μην υπήρχε καθόλου φόβος στον κόσμο; Και *πρέπει* να τον κάνουμε έτσι γιατί βλέπουμε ότι η ανθρωπότητα έχει παγιδευτεί σε ασταμάτητους πολέμους, που τους καθοδηγούν οι πολιτικοί, οι οποίοι το μόνο που αναζητάνε πάντα είναι η δύναμη της εξουσίας· ζούμε μέσα σε μία ανθρωπότητα δικηγόρων, αστυνομικών, στρατιωτικών και πολιτικών, φιλόδοξων ανδρών και γυναικών που όλοι θέλουν να είναι «κάποιοι» και πολεμούν ο ένας τον άλλον για να το πετύχουν. Μετά, υπάρχουν οι λεγόμενοι πνευματικοί δάσκαλοι, οι απομυμήσεις των γκουρού με τις σχολές τους μιας δήθεν εσωτερικής αναζήτησης, που μασάνε των λεφτά όσων τους ακολουθούν επειδή αναζητούν μια θέση σ' αυτήν ή στην επόμενη ζωή. Είναι ένας τρελός κόσμος, σε πλήρη σύγχυση, καθώς όλοι είναι εναντίον κάποιου άλλου και πολεμάνε για να έχουν μια σίγουρη δουλειά, μια θέση δύναμης ή βολέματος. Η ανθρωπότητα σπαράζεται από αλληλοσυγκρουόμενα πιστεύω, από ταξικές διαφορές, από εθνικιστικές διαιρέσεις, από όλα τα είδη ανοησίας και σκληρότητας – αυτή είναι η ανθρωπότητα για την οποία μας προετοιμάζουν στο σχολείο!

Και δηλαδή, ο ρόλος της εκπαίδευσης θα πρέπει απλώς να είναι η προσαρμογή των παιδιών στο μοντέλο αυτής της σαπισμένης κοινωνικής δομής ή να τα κάνει ελεύθερα, ολοκληρωτικά ελεύθερα, έτσι ώστε να δημιουργήσουν μια διαφορετική κοινωνία, έναν καινούργιο κόσμο; Και δεν πρέπει εμείς οι μεγαλύτεροι να δημιουργήσουμε άμεσα -τώρα, όχι στο μακρινό μέλλον- ένα ελεύθερο περιβάλλον έτσι ώστε να μπορούν τα παιδιά, ζώντας σ' ένα τέτοιο περιβάλλον να ανακαλύψουν από μόνα τους τι είναι αλήθεια· έτσι ώστε να έχουν εκείνη τη νοημοσύνη που θα τα κάνει ικανά ν' αντιμετωπίσουν την κοινωνία, να την κατανοήσουν κι όχι απλώς να προσαρμοστούν σ' αυτήν· έτσι ώστε βαθιά μέσα τους να βρίσκονται πάντα – όχι μόνο όσο είναι παιδιά ή νέοι – σε μία συνεχή ψυχολογική επανάσταση, που είναι η μόνη επανάσταση, γιατί μόνο εκείνοι που βρίσκονται μέσα τους σε συνεχή εσωτερική επανάσταση ανακαλύπτουν τι είναι αληθινό, όχι ο άνθρωπος που προσαρμόζεται, που ακολουθεί, που φοβάται, που υποτάσσεται.

Σίγουρα, λοιπόν, ο ρόλος του σχολείου, της εκπαίδευσης, θα έπρεπε να είναι να είναι το ξερίζωμα από την ψυχή των παιδιών -τόσο εσωτερικά όσο και εξωτερικά- του φόβου που καταστρέφει την καθαρότητα της ανθρώπινης σκέψης, τις ανθρώπινες σχέσεις και την αγάπη.

Η. Η Εκκλησία μπροστά στον κόσμο μας

Σ' αυτό τον δύσκολο κόσμο η Εκκλησία έρχεται να ζητήσει από τους νέους ανθρώπους την άνοδο προς το Θεό. Και η άνοδος δεν έρχεται με το να ξοδεύεις τα λεφτά σου για ανθρωπιστικούς σκοπούς, αλλά με το να μαθαίνεις να κρίνεις τον κόσμο στον οποίο ζεις, με το να συναντάς τους άλλους και το Θεό στη Θεία Λειτουργία, με το να κοινωνάς το σώμα και το Αίμα του Χριστού, δηλαδή με το να έχεις σχέση με το Χριστό και να νικάς τον φόβο με την αγάπη. Αυτός ο δρόμος είναι δύσκολος δρόμος και ξεκινά ιδιαιτέρως από τη στιγμή που ο άνθρωπος, ιδίως ο έφηβος, αρχίζει να σκέπτεται για τη ζωή. Να μην δέχεται ό,τι του παρουσιάζουν ως αληθινό οι γονείς του, αλλά να αναζητεί ο ίδιος ποιος είναι ο λόγος που υπάρχει και τι είναι αυτό που μπορεί να του δώσει αληθινή χαρά. Η Εκκλησία προτείνει το Χριστό και την πίστη. Και μέσα από τις νεανικές συναντήσεις αυτή η πρόταση γίνεται αφορμή συζήτησης και προβληματισμού για όλους. Ο κόσμος μας θέλει να ακολουθούμε τις δικές του διαδρομές. Η Εκκλησία να ανεβαίνουμε. Η ζωή μας είναι ένας αγώνας να διαλέγουμε. Μόνο που ο Θεός δεν μας αφήνει ποτέ μόνους, αν αποφασίσουμε να διαλέξουμε το δικό Του δρόμο. Κι αν ακόμη ξαστοχήσουμε, και πάλι μας περιμένει.

